

Sygn. akt III KK 271/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **M. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 22 listopada 2019 r.,

kasacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w E. i Naczelnika Urzędu

Celno - Skarbowego w O. obie na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego M. W.
przekazuje Sądowi Okręgowemu w E. do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w E. wyrokiem z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt II K (...):

- oskarżonego P. J. uznał za winnego tego, że w okresie od 10 października 2015 r. do 9 grudnia 2015 r., będąc jednocześnie dzierżawcą lokalu „A.” przy P. w E. oraz osobą odpowiedzialną jako podmiot serwisujący, urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – dalej powoływana jako u.g.h., w postaci sześciu urządzeń A. nr (...), A. nr (...), A. nr (...), A. nr (...), pozostających w dyspozycji firmy H. Sp. z o.o. w O. wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 23 oraz 23a u.g.h., tj. w szczególności bez wymaganej koncesji oraz poza kasynem gry, czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. i za to na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80zł,
- oskarżonego M. W. uznał za winnego tego, że w okresie od 10 października 2015 r. do 9 grudnia 2015 r. w pomieszczeniu baru „A.” przy P. w E., będąc osobą odpowiedzialną jako prezes H. Sp. z o.o. z/s w O. upoważniony do jej jednoosobowego reprezentowania, urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 u.g.h., w tym na sześciu automatach A. nr (...), A. nr (...), A. nr (...), A. nr (...), wbrew przepisom art. 3, art. 4 art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1, art. 23 i 23a w/w ustawy, tj. bez wymaganej koncesji poza kasynem gry, czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł. Nadto orzekł przepadek dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie.

Od tego wyroku apelację złożył obrońca P. J. i M. W. . Zarzucił:

- 1) obrazę prawa materialnego w postaci błędnego przypisania oskarżonemu realizacji znamion art. 107 § 1 k.k.s. polegającego na działaniu wbrew art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. poprzez wydanie wyroku skazującego pomimo:
- bezskuteczności przepisu z art. 14 ust. 1 u.g.h., który jako nienotyfikowany przepis techniczny, w braku przekazania Komisji Europejskiej projektu ustawy

o grach hazardowych, zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34, nie może być zastosowany wobec jednostek, co stanowi okoliczność wyłączającą odpowiedzialność karną, potwierdzoną wiążącą wykładnią Trybunału Sprawiedliwości UE, dokonaną wyrokami z dnia 13 października 2016r. w sprawie C-303/15, C213/11, C-214/111 i C-217/11 (Fortuna i inni), jak i wcześniejszym wyrokiem z dnia 26 października 2006r. w sprawie C-65/05, a następnie wprowadzenia mocą art. 4 noweli u.g.h., celem umożliwienia dostosowania się do nowej regulacji prawnej z art. 14 ust. 1 u.g.h., która zastąpiła nieskuteczną z powodu braku jej notyfikacji zgodnie z dyrektywą treść tego przepisu z tekstu pierwotnego ustawy, jak też następne zastosowanie czysto ogólnych i definicyjnych przepisów art. 3 i 4 u.g.h., subsydiarnych przepisów art. 6 ust. 1, art. 23 i 23a u.g.h., których zastosowanie możliwe byłoby jedynie w wypadku możliwości zastosowania przepisu art. 14 ust. 1 u.g.h.,

- braku strony podmiotowej w postaci umyślności oraz oczywistej i usprawiedliwionej nieświadomości tak bezprawności, jak i karalności naruszenia art. 6 ust. 1 u.g.h., a to ze względu na powszechne traktowanie tego przepisu jako tożsamego z art. 14 ust. 1 u.g.h. zarówno w orzecznictwie, jak i przez Komisję Europejską, co tym bardziej pozwala uznać, że przepis ten w usprawiedliwiony sposób mógł być traktowany jako bezskuteczny; jak też braku strony podmiotowej w postaci umyślności oraz oczywistej i usprawiedliwionej nieświadomości tak bezprawności, jak i karalności naruszenia art. 14 ust. 1 u.g.h., a to ze względu na techniczny charakter tego przepisu, który to pogląd był i nadal jest powszechny w orzecznictwie sądowym, jak też treść art. 4 ustawy zmieniającej ustawę o grach hazardowych, który oskarżony odczytywał jako wprowadzający okres przejściowy dla podmiotów nie dysponujących koncesją na prowadzenie gier na automatach na dostosowanie się do wymogów ustawy,

2) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i uznanie wyjaśnień oskarżonych za niewiarygodne, w sytuacji gdy wyjaśnienia ich są logiczne, spójne, konsekwentne i poparte szeregiem

dowodów w postaci opinii prawnych, dokumentów i orzeczeń uniewinniających i umarzających wobec nich postępowania o czyn z art. 107 § 1 k.k.s., skutkiem czego było błędne ustalenie stanu faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż oskarżeni nie działali w usprawiedliwionym błędzie, tj. ze świadomością, że prowadzona przez nich działalność nie jest sprzeczna z przepisami prawa.

Podnosząc te zarzuty wniośł o zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie rozstrzygnięcia uniewinniającego, alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Prokurator Rejonowy w E. w odpowiedzi na apelację obrońcy oskarżonych wniośł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w E. po rozpoznaniu apelacji obrońcy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż uchylił pkt III tego wyroku w całości dotyczący M.W. oraz rozstrzygnięcie o kosztach i opłacie zawartej w pkt V w zakresie dotyczącym M.W. i na podstawie art. 435 § 1 pkt 8 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu M.W., natomiast utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

Naczelnik (...) Urzędu Celno – Skarbowego w O. złożył kasację od tego wyroku w części dotyczącej oskarżonego M.W. na jego niekorzyść. **Zarzucił:**

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż oskarżony M.W. został wcześniej prawomocnie skazany za czyn, będący elementem czynu ciągłego przypisanego mu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...) i z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt VII K (...), w sytuacji gdy oskarżony nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego,

za czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia,

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s. polegające na uznaniu, iż art. 6 § 2 k.k.s. obejmuje swą treścią normatywną i znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych - wieloczynowych, do których należą czyny zabronione spenalizowane w art. 107 § 1 k.k.s.,
 3. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 632 pkt 2 i art. 634 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała podstawa do uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji w pkt V - odnośnie kosztów i opłat (kosztów procesu) dotyczących M.W. ; w sytuacji, gdy oskarżony M.W. nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., a tym samym nie było prawnej przeszkody do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyny zarzucane mu w akcie oskarżenia i skutkiem czego nie było podstaw do umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.,
- i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. W. (pkt Ia) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w E. w tym zakresie, do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Również od tego wyroku kasację złożył Prokurator Rejonowy w E.. Zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść M. W. . **Zarzucił:**

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż oskarżony M. W. został prawomocnie skazany za czyn, będący elementem czynu ciągłego przypisanego mu prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 kwietnia 2017r. II K (...), Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 stycznia 2017 r. w sprawie sygn. akt II K (...), Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie sygn. akt II K (...), Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 września 2016 r. w sprawie sygn. akt II (...), w sytuacji gdy oskarżony nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w związku z

art. 107 § 1 k.k.s. z uwagi na przyjęcie tego samego zamiaru, lecz z uwagi na przyjęcie wykorzystania takiej samej sposobności, w związku z czym nie było przeszkody prawnej do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyn zarzucany mu w akcie oskarżenia;

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 107 § 1 k.k.s., polegające na uznaniu, iż art. 6 § 2 k.k.s. obejmuje swą treścią normatywną i znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych - wieloczynowych, do których należą czyny zabronione spenalizowane w art. 107 § 1 k.k.s.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), wobec M.W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje zasługują na uwzględnienie.

W uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku, Sąd Okręgowy w E. wywiódł, że zarówno w zarzucie postawionym M.W. w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w E., jak i w opisie czynu ciągłego przypisanego mu prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...) i z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt VII K (...), wskazano, że M.W. czynów tych miał się dopuścić, jako prezes spółek H. sp. z o.o., T. sp. z o.o. (o zasięgu krajowym lub regionalnym), poprzez urządzenie gier na automatach w sposób naruszający przepisy u.g.h. Zdaniem Sądu Okręgowego w E. użycie w opisach, że M. W. czynów tych miał się dopuścić, w ramach wykonywanej funkcji prezesa ww. spółek wskazuje, że w tych czynach chodziło o wykorzystanie przez niego tej samej sposobności wynikającej z prowadzenia określonego typu działalności gospodarczej, w ramach tych podmiotów. Dowodzi to, że M. W. nie podejmował kolejnych zachowań w sposób przypadkowy, ale w sposób powtarzający ten sam schemat. Wskazywało to właśnie na pojawiający się sukcesywnie zamiar, przy wykorzystaniu analogicznych uwarunkowań. To zdaniem

Sądu Okręgowego w E. obok okoliczności, że czas czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia w sprawie K (...) Sądu Rejonowego w E., mieścił się czasie czynu ciągłego przyjętego prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt K (...) i z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt VII K (...), wskazywało na możliwość potraktowania zachowania z okresu od dnia 10 października 2015 r. do dnia 9 grudnia 2015 r., jako fragmentu czynów ciągłych z okresu objętego prawomocnymi rozstrzygnięciami Sądów Rejonowych: w O. , W. , O. i Ł.. Za niemający znaczenia w świetle brzmienia art. 6 § 2 k.k.s., Sąd Okręgowy w E. uznał fakt innego miejsca popełnienia czynu, czy urządzania gier na różnych automatach. W związku z powyższym, Sąd stanął na stanowisku, iż prawomocne skazanie M. W. za czyn ciągły ww. prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...) i z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt VII K (...), rodzi powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie M. W. kolejnych jednostkowych zachowań z okresu czasookresie.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Naczelnika (...) Urzędu Celno – Skarbowego w O. oraz Prokuratora Rejonowego w E. , iż w realiach sprawy nie można zaakceptować zaprezentowanego wyżej poglądu Sądu Okręgowego w O. .

Przypomnieć należy, że art. 6 § 2 k.k.s. definiujący czyn ciągły stanowi, iż dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. Podstawą odpowiedzialności za czyn ciągły są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, zaś granice czynu ciągłego wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z objętych nim zachowań. Prawomocne skazanie za czyn ciągły stwarza stan materialnej prawomocności

w stosunku do okresu objętego tym skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego i ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stoi na przeszkodzie ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia (por. np. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 21 listopada 2001 r., sygn. I KZP 29/01, Lex nr 49486, z dnia 15 czerwca 2007 r., sygn. I KZP 15/07, Lex nr 27094). Warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., jest jednakże tożsamość czynu, a nie tylko wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tożsamym przedziale czasowym.

W odniesieniu do czynów stypizowanych w art. 107 § 1 k.k.s., a polegających m. in. na prowadzeniu gier losowych wbrew przepisom u.g.h., w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że nie ma możliwości przyjęcia konstrukcji tożsamości czynu, w rozumieniu art. 6 § 1 i § 2 k.k.s., w odniesieniu do innego, wcześniej prawomocnie osądzanego przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., popełnionego w innym miejscu. Podkreśla się, że skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.), wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 tej ustawy), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. W konsekwencji, uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 5 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karne skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 września 2018 r., sygn. V KK 415/18, Lex nr 2572694, z dnia 19 września

2018 r., sygn. V KK 419/18, Lex nr 2573942, z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. V KK 268/18, Lex nr 2585068, z dnia 15 listopada 2018 r. sygn. V KK 278/18, Lex nr 2591510).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy, nie sposób zatem wnioskować o tożsamości czynu przypisanego M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w E. wydanym w sprawie o sygn. akt II K (...) i przypisanego mu czynu o sprawach wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w E. (sprawy: II K (...) Sądu Rejonowego w O. , II K (...) Sądu Rejonowego w W., II K (...) Sądu Rejonowego w O. i VII K (...) Sądu Rejonowego w Ł.).

Sąd Rejonowy w O. wydając wyrok z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...) i z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt 11 K (...), Sąd Rejonowy w W. wydając wyrok z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w O. wydając wyrok z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w Ł. wydając wyrok z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt VII K (...), nie przyjęły, że M. W. działał z tym samym zamiarem, a jedynie przy wykorzystaniu tej samej sposobności. Natomiast, jak już wyżej nadmieniono, w orzecznictwie wskazuje się, że warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej jest tożsamość czynu, a nie tylko wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tożsamym przedziale czasowym. Analiza czynu prawomocnie przypisanego M. W. w ww. wyrokach Sądu Rejonowego: w O., W., O. , Ł. oraz w niniejszej sprawie, wskazuje, że nie ujawniła się przeszkoda wynikająca z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. zakazująca ponownego postępowania o inne ujawnione zachowanie sprawcy, będące elementem czynu ciągłego, stanowiącego przedmiot wcześniejszego osądzenia (brak tożsamości czynów). Przedmiotem tych przestępstw było co prawda urządzenie gier na automatach w tym samym czasookresie, jednak chodziło o gry na innych automatach, w innych miejscach i miejscowościach. Nadto, M.W. każdorazowo działał także w odmiennej konfiguracji osobowej. Kolejne więc zachowania M. W. podejmowane były w sposób zupełnie przypadkowy, uzależniony od tego, czy i kiedy nadarzy się okazja do wynajęcia powierzchni pod automaty do gier, bez jakiegoś określonego planu. Każdorazowo pojawiająca się okazja prowadziła do pojawienia się u M.W., nowego zamiaru. Nie sposób bowiem przyjąć, że M.W. na etapie zakładania/tworzenia różnych spółek

przewidywał zawieranie umów w różnym czasie, z różnymi dostawcami automatów do gier kolejnych umów dzierżawy pod automaty, kolejnych umów serwisowych. Zachowania te nie realizowały zatem tego samego zamiaru, a było to podejmowanie wielu nowych zamiarów.

W realiach sprawy rację mają więc skarżący, iż Sąd Okręgowy w E. rażąco naruszył przepisy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 2 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej M. W. i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w E. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

as